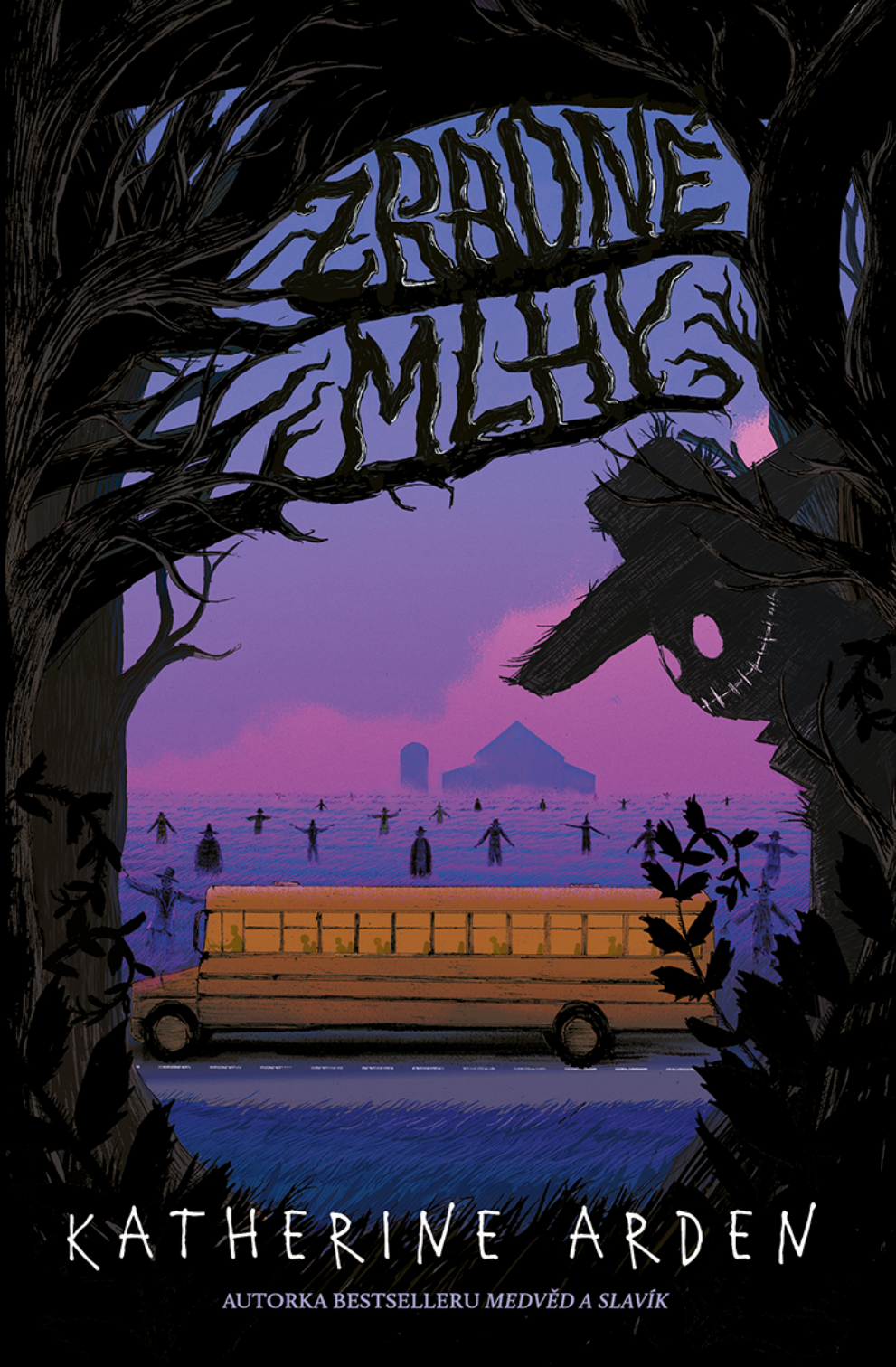
ZRADNÉ
ZÁMLHY
KATHERINE ARDEN
AUTORKA BESTSELLERU *MEDVĚD A SLAVÍK*

Zrádné mlhy

Copyright © 2018 by Katherine Arden
This edition published by arrangement with G.P. Putnam's Sons,
an imprint of Penguin Young Readers Group,
a division of Penguin Random House LLC.

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Translation © Adéla Tošovská, 2021
Cover illustration © Matt Saunders, 2021
Cover design © Jaclyn Reyes, 2021
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2021

ISBN 978-80-277-0926-7 (pdf)

KATHERINE ARDEN

ZRÁDNÉ MLHY

Pro RJ
Za všechny hloupé vtipy
Za to, že mě neposlechl ohledně domu
Za to, že je můj nejlepší kamarád

1

Říjen ve východním Evansburgu, poslední teplé slunce v roce červeně prosvítalo skrz javory. Olivia Adlerová seděla hned vedle velkého okna na hodině matematiky pana Eastona a jako kočka se snažila vměstnat celé své tělo do pruhu světla. Přála si být na druhé straně toho skla. Říjnové sluníčko by člověk neměl promarnit. Staré podzimní slunce se brzy uloží do peřin z mraků a bude

trvat týdny plné šedivého deště, než konečně začne sněžit. Ale pan Easton vykládal zlomky a Oliviino poposedávání ho vůbec nezajímalo.

„Takže," ozval se zepředu. Na tabuli zaskřípala křída. Mike Campbell sebou trhl. Ze skřípání tabule mu bůhvíproč naskakovala husí kůže, stejně jako z toho, když někdo olizoval papírový kapesník. Šesťáci kolem něj přitom olizovali kapesníky jak diví.

„Může mi někdo říct, jak vyjádříme tři šestnáctiny desetinným číslem?" zeptal se pan Easton. Rejdil očima po třídě a hledal oběť. „Coco?"

„Ehm," sykla Coco Zintnerová a rychle zavřela blyštivě růžový zápisníček. „Á," dodala moudře a zamžourala na tabuli.

Nula celá tisíc osm set sedmdesát pět, pomyslela si Olivia netečně, ale nezvedla ruku, aby Coco zachránila. Na list papíru nakreslila fialovou čáru, pak z ní udělala kytku a nakonec palmu. Zaměřila svou pozornost zpět k oknu. *Co kdyby do dveří právě teď napochodovala armáda upírů? Nebo ne, je světlo. Vlkodlaků? Nebo co kdyby se Brewsterovic halloweenský kostlivec odvázal od okna ve třetím poschodí a vypotácel se ze dveří?*

Ollie se ten nápad zalíbil. Představovala si, jak strážník Perkins, který běžně sundával kočky ze stromů a vyplňoval policejní hlášení o koláčích odcizených z parapetu, přistoupí ke kostře. *Nezlobte se, pane Kostlivče, ale budete si muset navléct kůži...*

Vedle jejího stolu se zjevila velká noha. Ollie nadskočila. Coco buď zdolala ty tři šestnáctiny, nebo ony ji, každopádně pan Easton rozdával příklady. Celá třída zasténala.

„Dávala jsi pozor, Ollie?“ zeptal se pan Easton, když pokládal papír na její lavici.

„Jo,“ řekla a tak trochu bezmyšlenkovitě dodala: „Nula celá tisíc osm set sedmdesát pět.“ Kostlivec se nezjevil. Lenoch. Mohl je zachránit před příklady.

Učitele to zjevně nepřesvědčilo, ale šel dál.

Ollie se zadívala na své zadání. *Vyjádřete devět osmin desetinným číslem. Dobře.* Nepotřebovala kalkulačku ani papír. Představa, že by něco z toho použila, ji vždycky mátla, jako by jí někdo říkal, že na čtení potřebuje zasouvací dalekohled. Načmárala odpovědi tak rychle, jak jí jen tužka dovolila, položila svůj úkol panu Eastonovi na stůl a čekala, napůl vykloněná ze svého místa, až zazvoní.

Než zvonění utichlo, popadla tašku, nacpala do ní hromádku pomačkaných papírů s úkoly, sklapla knížku a vyrazila ke dveřím.

Byla už skoro u nich, když se za ní ozvalo: „Ollie.“

Zastavila se tak prudce, že Lily Mayhewová a Jenna Gehrmannová o ni málem zakoply. Celá třída se valila kolem ní, jako by byla balvan v řece. Prodrala se zpátky ke stolu pana Eastona.

Proč já? pomyslela si otráveně. Phil Greenblatt strávil poslední hodinu dloubáním v nose a lepením holubů na židli před sebou. Lily se nabourala do mobilu své starší sestry a okopírovala několik esemesek, které Annabelle poslala svému klukovi. Šesťáci se jim smáli celý den. A pan Easton chce mluvit s ní?

Ollie se zastavila před učitelovým stolem. „Ano? Odevzdala jsem úkol a všecko, takže…“

Pan Easton měl širokou pusu a nad horním rtem mu visel velký nos. Zbývající kousek místa zabíral pečlivě

zastřižený knír. Většinou vypadal jako přátelský mrož. Teď působil netrpělivě. „Tvůj úkol je do puntíku přesně, jak víš, Ollie," řekl. „K tomu nic nemám."

To Ollie věděla. Čekala.

„Měla bys dělat matematiku pro osmou třídu," poznamenal pan Easton. „Přinejmenším."

„Ne," namítla.

Zatvářil se soucitně, jako by věděl, proč matematiku pro osmou třídu dělat nechce. Pravděpodobně to věděl. Ollie ho měla kromě matematiky taky na výběrové předměty a přírodopis.

Nevadili jí netrpěliví učitelé, zato soucitný výraz ano. Založila si ruce křížem.

Pan Easton spěšně změnil téma. „Vlastně jsem s tebou chtěl mluvit o šachovém kroužku. Tenhle podzim nám chybíš. Ostatní děti byly rády, když jsi s nimi minulý rok nacvičovala zahajovací tahy, a taky se blíží turnaj mezi školami, tak..."

Pokračoval o šachovém kroužku. Ollie se kousala do jazyka. Chtěla jít ven, chtěla jezdit na kole a nechtěla se vrátit do šachového kroužku.

Když se konečně odmlčel, řekla: „Pošlu nějaké linky na zahajovací tahy. Super užitečné. Budou se hodit. Hm, řekněte prosím všem, že mě to mrzí." Snažila se při tom vyhnout jeho pohledu.

Povzdechl si. „No, je to tvoje rozhodnutí. Ale kdybys změnila názor, rádi..."

„Jojo," odsekla, „popřemýšlím o tom." A spěšně dodala: „Musím běžet. Mějte se hezky. Nashle." Než mohl pan Easton něco namítnout, byla pryč.

Stejně na sobě ale cítila jeho pohled, jak šla podél zelených skříněk, třiceti šesti na každé straně, chodbou, která vždycky páchla po chloru a starých svačinách, a pak dvojitými dveřmi na trávník před budovou. Všude kolem svítilo slunce a chladný vzduch povíval zlatými stromy: podzim ve východním Evansburgu. Ollie se spokojeně nadechla. Pojede na kole podél potoka, tak daleko a tak rychle, jak to jen půjde. Možná skočí do vody. Potok není zase tak studený. Domů se vrátí, až se setmí – slunce zapadá v 17:58. Má spoustu času. Táta se bude zlobit, že přišla pozdě, ale on se strachuje pořád. Ollie se o sebe dokáže postarat sama.

Měla kolo Schwinn, fialovočervené. Pečlivě ho zamkla co nejblíž u brány. V Evansburgu by vám nikdo kolo neukradl – asi –, ale Ollie to své milovala, navíc lidé si z vás někdy vystřelí a ukradnou vám přední kolo a schovají ho.

Oběma rukama držela zámek, jazyk napůl vyplazený, jak se snažila nastavit kód, když vzduch proťal výkřik. „To je moje!“ zaječel hlas. „Dej to sem! Ne, nešahej na to. NE!“

Ollie se otočila.

Většina šesťáků se poflakovala po trávníku a pozorovala Coco Zintnerovou, jak poletuje kolem jako moucha – to ona křičela. Coco by se v klidu mohla začlenit do oddílu květinových víl. Měla velké, šikmé, ledově modré oči. Její světlé nazrzlé vlasy vypadaly na sluníčku růžově. Mohli jste si Coco snadno představit, jak každé ráno vylézá z květu narcisu a srká k snídani nektar. Ollie jí trochu záviděla. Sama měla na hlavě změť hnědých kudrnatých

vlasů, s květinovou vílou by si ji rozhodně nikdo nespletl. *Ale aspoň,* ujišťovala se, *kdyby mi Phil Greenblatt něco ukradl, jsem dostatečně velká, abych mu jednu natáhla.*

Phil Greenblatt ukradl Coco blýskavý zápisníček. Ten, který zavřela, když ji vyvolal pan Easton. Phil nedbal na její pokusy získat zápisník zpět – byl o hlavu vyšší než ona. Coco je malá. Držel jí zápisník nad hlavou, našel stránku, kterou hledal, a zachechtal se. Coco zapištěla hrůzou.

„Hele, Briane," zavolal Phil, „koukni na tohle!"

Coco se rozbrečela.

Brian Battersby byl hvězda školního hokejového týmu starších žáků, byť mu bylo teprve dvanáct. Byl o hodně menší než Phil, jehož trčící končetiny připomínaly kudlanku nábožnou, ale jako by držel lépe pohromadě. Opíral se o školní zeď a se zájmem Phila a Coco pozoroval.

Ollie to začínalo štvát. Nikdo neměl Coco moc rád – nedávno se přistěhovala z města a její pištivé nadšení lezlo všem na nervy. Ale rozbrečet ji ve škole?

Brian se podíval na sešit, který mu Phil ukazoval. Pokrčil rameny. Ollie napadlo, že se asi ze všeho nejvíc cítí trapně.

Coco se rozbrečela ještě vydatněji.

Brian vypadal, že mu to je opravdu nepříjemné. „Ale Phile, třeba to nejsem já."

Mike Campbell do něj šťouchl loktem a řekl: „To jseš úplně jasně ty." Znovu se podíval do sešitu. „Možná by to mohl být pes, co vypadá jako ty."

„Dej to sem!" zaječela Coco přes slzy. Znovu chňapla po sešitu. Phil mával zápisníkem nad její hlavou a smál se. Šesťáci se taky smáli. Ollie uviděla, na co zírají. Byl

to obrázek – hezký obrázek, Coco kreslila opravdu dobře – Briana a Coco a jejich obličeje byly zarámované srdíčkem.

Phil seděl za Coco na matematice, takže musel vidět, co kreslí. Ubohá hloupá Coco – jak můžete udělat něco takového, když za vámi sedí Philip Greenblatt, který do všeho strká nos?

„No tak, Briane," řekl Mike, „nechceš chodit tady se sladkou Kokoskou?"

Coco vypadala, že by nejradši utekla, jenže evidentně chtěla získat zpátky svůj zápisník. Ollie toho začínala mít tak akorát dost, a tak se sehnula pro menší kamínek a hodila jím. Čísla a házení, to byly dvě věci, které Olivii Adlerové šly. Minulý rok sice přestala chodit i na softball, ale mířit uměla pořád.

Kamínek trefil Briana přímo do temene. Skácel se do trávy a všichni začali místo Coco Zintnerové zírat na ni.

Ollie by radši strefila Phila, ale ten k ní stál čelem a ona mu nechtěla vyrazit oko. Navíc Briana zase tolik nelitovala. Věděl moc dobře, že je nejlepší hokejista a že se na něj půlka holek hihňá. A i když to vlastně celé začalo kvůli jeho hloupým kamarádům a jeho hloupému roztomilému úsměvu, stejně se Coco nezastal.

Ollie si založila ruce a pomyslela si maminčiným hlasem: *Kdo se dá na vojnu...* Zvedla další kamínek a prohlásila: „Jejda, ujela mi ruka." Všichni šesťáci zírali. Děti vpředu začaly couvat. Kdekdo si myslel, že jí od loňského roku přeskočilo.

„Hele jako," začala, „opravdu nemáte lepší zábavu?"

Coco Zintnerová využila Philovy nepozornosti a chňapla po sešitu. Dlouze se na Ollie zadívala a vyrazila pryč.

Ollie si pomyslela: *Z toho kouká rok po škole.* A potom se Brian zvedl – plival u toho hlínu – a řekl: „Slušná trefa.“

Ozval se hluk. Paní Moutonová, která měla toho dne dozor před školou, si konečně všimla, že se něco děje. „No tak,“ ozvala se a spěchala k nim. „No tak, no tak.“ Paní Moutonová byla knihovnice a neplatila za úplně nejlepší venkovní dozor.

Ollie se rozhodla, že se nebude omlouvat ani nic podobného. Ať si zavolají tátovi, ať vrtí hlavou, ať ji zítra nechají po škole. Zítra bude aspoň jiné počasí. Nebude sedět po škole a odpovídat na otázky, když je hezky.

Skočila na kolo, a než ji někdo mohl zastavit, vyrazila ze školního dvora, až jí štěrk odletoval od kol.

2

Prosvištěla kolem balíků sena na kruhovém objezdu na Hlavní ulici, zabočila do Sedmikráskové ulice a uháněla dál kolem domů obložených dřevem, kde se na každé verandě zubila vyřezaná dýně. Namířila kolo tak, aby srazila hnijící gumovou ruku, která se prodírala ze země na dvorku u Steinerových, znovu zabočila u Johnsonova kopce a supěla nahoru po příkré prašné silnici.

Nikdo ji nehonil. *Proč by taky měl,* pomyslela si. Už nebyla na školním pozemku.

Ollie se vezla dolů z Johnsonova kopce. Bylo příjemné být sama na sluníčku. Řeka napravo stříbrně ubíhala a ševelila mezi kameny. Ohnivě zbarvené stromy kolem ní shazovaly listí. Nebylo přímo horko, ale na říjen teplo. Tak akorát na džíny. Když jste slunci nastavili obličej, příjemně hřálo.

Jezírko měla ráda. Nebylo daleko od jejího domu a mělo tajné místo na skále, kterou částečně kryl vodopád. To místo patřilo Ollie, zvlášť na podzim. Od poloviny září byla jediná, kdo tam chodil. V zimě voda lidi nelákala.

Kromě domácího úkolu si nesla *Odyseu kapitána Blooda* od Rafaela Sabatiniho, paperback s polámanou vazbou, který vykutala v tátově knihovničce. Kniha se jí docela líbila. Peter Blood každého přelstil, což byl rys, který na hrdinech oceňovala, i když si přála, aby byl holka, nebo aby byl ten padouch holka, nebo aby byl kromě jeho lodi a jeho přítelkyně (obě se jmenovaly Arabella) vůbec *někdo* v té knize holka. Ale aspoň že tam byl milostný příběh a dobrodružství na širém moři a další věci úplně jiné než v Evansburgu. To se jí líbilo. Když četla, přesouvala se někam, kde vůbec nebyla Olivií Adlerovou.

Ollie zabrzdila. Země u silnice byla poseta jasně červenými listy – cukrové javory začínají shazovat listí dřív než ostatní stromy. Vedla si v hlavě seznam cukrových javorů v Evansburgu, které nikomu nepatřily. Až začnou pouštět mízu, budou s maminkou vyrábět…

Ne. Ne, nebudou. Ostatně javorový sirup si můžou koupit.

Silnice vedoucí kolem jezírka vypadala jako všechny ostatní úseky cesty. Když jel někdo kolem, ani si nevšiml, že tam nějaké jezírko je. Ale když jste přesně věděli, kam se podívat, uviděli jste uzounkou pěšinu vedoucí od silnice k vodě. Ollie vedla kolo dolů po cestě. Stromy jako by ji obkličovaly. Nahoře byla lávka s bílým zábradlím. Dole se potok na své cestě dolů z kopce na chvíli zastavil. Rozšířil se, prohloubil a zklidnil, aby se v něm dalo plavat. Byla tu plošina na skákání a spousta míst, kde se mohla jedna dívka s knihou schovat. Ollie spěchala. Těšila se, že si bude u vody číst. A že bude sama.

Stromy náhle skončily a ona stála na břehu bezstarostného hnědého jezera.

S překvapením zjistila, že už tam někdo je.

Na břehu stála štíhlá žena v džínách a flanelové košili. Vzlykala.

Olliina noha asi zavadila o kámen, protože žena sebou trhla a otočila se k ní. Ollie polkla. Ta žena byla krásná, s jantarově medovými vlasy. Ale pod očima měla kruhy jako fialové otisky palců. Po obličeji jí stékaly stružky řasenky, zřejmě plakala už delší dobu.

„Ahoj," promluvila dotyčná a pokusila se usmát. „Překvapila jsi mě." Její ruce s bílými klouby svíraly něco malého a tmavého.

„Nechtěla jsem vás vylekat," řekla Ollie opatrně.

Proč pláčete? chtěla se zeptat. Ale bez ohledu na ženinu tvář zbrázděnou proudy slz jí připadalo neslušné ptát se na něco takového dospělého člověka.

Žena zmlkla, vrhla pohled na kamenitou cestu u potoka, pak zpátky na vodu. Jako by něco vyhlížela. Nebo někoho.

Ollie ucítila, jak se jí po páteři plazí mráz. „Jste v pořádku?“

„Jasně.“ Žena se znovu pokusila usmát. Marně. Vítr zašelestil stromy. Ollie mrkla za sebe. Nic.

„Jsem v pořádku,“ pokračovala žena. Otočila tmavý předmět v rukou. Pak spěšně dodala: „Jen se musím zbavit tohohle. Hodit to do vody. A pak…“ Zarazila se.

Pak? Co pak? Žena přidržela tu věc nad vodou. Ollie viděla, že je to černá knížka, velká jako její rozevřená dlaň.

Její reakce byla čistě instinktivní: „Nemůžete vyhodit knihu!“ Pustila kolo a skočila dopředu. Zároveň se v duchu divila: *Proč by někdo chodil sem a házel knihu do potoka? Kniha se dá darovat.* Po celém Evansburgu byly dobročinné kontejnery.

„Musím!“ odsekla žena a Ollie leknutím ztuhla. Žena napůl pro sebe pokračovala: „Taková je dohoda. Zařiď to. Pak hoď knihu do vody.“ Zadívala se na Ollie prosebně. „Nemám jinou možnost, chápeš?“

Ollie se pokusila vrátit rozhovor zpět do normálního světa.

„Jestli ji nechcete, můžete tu knihu poslat dál,“ prohlásila pevně. „Nebo – nebo ji můžete někomu dát. Nezahazujte ji do potoka.“

„Já musím,“ zopakovala žena.

„Musíte hodit knihu do potoka?“

„Než přijde zítřek,“ řekla žena. Spíš k sobě zašeptala: „Zítra je ten den.“

Ollie stála téměř na dosah. Žena páchla kysele – vyděšeně. Ollie, úplně zmatená, se rozhodla nevšímat si podivných částí rozhovoru. Později si bude přát, aby se

rozhodla jinak. „Jestli tu knihu nechcete, já si ji vezmu," poznamenala. „Mám knihy ráda."

Žena zavrtěla hlavou. „Řekl voda. Proti proudu. Kde říčka Léthé vytéká z hor. Jsem tady. Udělám to!" Poslední větu zaječela, jako kdyby ji poslouchal ještě někdo kromě Ollie. Ta se musela přinutit, aby se znovu neohlédla.

„Proč?" zeptala se. Po páteři jí šplhaly tenké myší nožky.

„Kdoví?" zašeptala žena. „Je to taková jeho hra, asi. Baví ho, co dělá, a proto se pořád směje..." Taky se zasmála, neradostně se zašklebila jako vyřezaná dýně.

Ollie málem vykřikla. Místo toho však hmátla po knížce a vyškubla ji ženě z ruky. Na dotek byla křehká a zaprášená. Ollie uskočila, překvapená vlastní opovážlivostí.

Žena zrudla. „Dej to sem!" Kapka sliny přistála Ollie na tváři.

„To těžko," oponovala jí. „Stejně ji nechcete." Pozadu se blížila ke svému kolu, napůl v očekávání, že se na ni žena vrhne.

Ona na ni zírala, jako by ji viděla poprvé. „Proč...?" Obličej se jí změnil strašným poznáním, kterému Ollie nerozuměla. „Kolik ti je?"

Ollie stále couvala ke kolu. „Jedenáct," odpověděla bez přemýšlení. Skoro...

„Jedenáct?" vydechla žena. „Jedenáct. Jasně že jedenáct." Ollie nebyla schopná rozeznat, jestli se žena chichotá, nebo vzlyká. Možná oboje. „To je přesně jeho styl humoru..." Zarazila se, naklonila se k ní a zašeptala: „Poslouchej, Jedenáctko. Řeknu ti jednu věc, protože nejsem zlá. Jen jsem neměla na vybranou. Dám ti radu, a ty mi dáš tu knihu." Natáhla ruku, prsty ohnuté jako drápy.

Ollie, připravená okamžitě prchnout, se zeptala: „Jakou radu?“ Spěchající potok šuměl, ale ženin těžký dech ho přehlušoval.

„Vyhýbej se v noci zrádným mlhám,“ řekla žena. „Drž se malých míst.“

„Malých?“ Ollie bojovala současně s touhou utéct i touhou tomu všemu porozumět. „To je všechno?“

„Malých!“ zavřeštěla žena. *„Malých míst! Drž se malých míst, nebo uvidíš, co se ti stane! Uvidíš!“* Divoce se rozchechtala. Smála se stejně jako plastová čarodějnice na verandě u Brewsterových. „Teď mi dej tu knihu!“ Její smích se změnil ve hvízdavé vzlyky.

Ollie zvedla kolo a pádila s ním na cestu. Ženiny kroky vrzaly za ní. „Vrať se!“ supěla. „Vrať se!“

Ollie už byla na silnici, nohy na šlapkách. Uháněla domů, co jí síly stačily, sehnutá nad řídítky, vlasy vlající ve větru, tajemnou knížku v kapse.

3

Dům Olivie Adlerové byl vysoký, fialový jako lupina a starý. Tatínek ho koupil předtím, než se s maminkou poznali. Když ho Olliina maminka uviděla poprvé, zeptala se tatínka: „Nejsi náhodou velikonoční králíček?“ Tatínek totiž vymaloval dům všemi barvami jako velikonoční vajíčko. Od té doby říkali domu Vejce. Rámovala ho švestkově modrá barva a jasně červené dveře. Kuchyň byla